

Každý den z práce rovnou domů, udělat večeri, další díl seriálu v telce a jít spát...
...nečekáte od života trošku víc?

Co je nového, Kotě?

Alexandra Potter

ALEXANDRA POTTER

Co je nového, kotě?

Kristián
umění komunikovat

© 2000 by Alexandra Potter
Translation © 2013 Denisa Novotná, jr.
Cover © 2013 Kristián, spol. s r. o.

ISBN 978-80-87530-35-1

O autorce

Cenami ověřená spisovatelka Alexandra Potter se narodila v Yorkshiru. Po studiích žila v Los Angeles, v Sydney a v Londýně. Nakonec se rozhodla usadit tam, kde svítí slunce, a v současné době žije trvale v Los Angeles. Pracovala jako redaktorka pro několik britských časopisů pro ženy a nyní je spisovatelkou na plný úvazek.

Také vyšlo v češtině

S tebou už nikdy

Kde je ta holka?

Já a pan Darcy

Není přání jako přání

Ohlasy

KATKA

Tuhle knížku mi koupil manžel. Já moc romány nečtu. Ale tentokrát mě to opravdu chytlo. Četla jsem každičkou volnou chvílku, až z toho bylo doma dusno, protože pro čtení nebyl čas na rodinu.

MILENA

*Za víkend jsem přečetla **Já a pan Darcy** – má to vtip, romantiku a zábavu. Dlouho jsem se u knížky tak dobře nebavila. Nešla ani odložit.*

MONČA

Super, odlehčující, vtipné, čtivé, zábavné i poučné čtení. Pověřivá sice nejsem, ale pokusím se s „přáním si něco“ méně plýtvat a raději si budu užívat toho, co mám. Jediné, co si fakt přát nepřestanu, je další knížka od Alexandry Potter.

MICHAELA

Děkuji vám Alex, za krásnou knihu, kterou jsem četla jedním dechem. Již se těším na další! Hodně štěstí!

EVA

Určitě stojí za to, když se vám splní přání. Jinak totiž nezjistíte, co vlastně nechcete. Chtěla jsem kariéru a mám ji (taky je tohle po letech první knížka, na kterou jsem si vyšetřila čas) no a teď vím, že o kariéru nestojím. Další můj sen je mít rodinu, tak uvidíme.

SIMONA

Je mi smutno, že už jsem knihu dočetla, ale manžel je rád, že už zase budou teplé večere a vyžehlené prádlo. Díky moc.

LENKA

Tak tahle kniha je opravdu pecka. Jako bych viděla sama sebe, musela jsem se neustále smát a už teď je u mě na ni pořadník. Tak doufám, že se mi ještě někdy vrátí. Moc doporučuji všem, jako jsem já.

Poděkování

Mnohokrát děkuju svojí agentce Stephanii, svojí bývalé i současné redaktorce – Arabelle a Isobel – a všem z nakladatelství Hodder za to, s jakým nadšením a vizí se pustili do vydání aktualizované verze mé úplně první knížky. Velký dík patří mojí skvělé mámě, báječné sestře Kelly a Petemu, který vždycky věřil, že tuhle knížku dokážu napsat, a od samého začátku mě povzbuzoval a podporoval.

A jak je dobrým zvykem, to nejlepší jsem si nechala nakonec – svého tátu – jehož osobitý smysl pro humor, dobrodružství a legraci a neuvěřitelné vypravěčské nadání mi pomohly stát se spisovatelkou, kterou jsem dnes. Byl to a navždycky bude ten nejlepší táta na světě a já jsem vděčná a hrdá, že jsem jeho dcera.

Tati, díky za všechno a ještě za spoustu dalšího.

Pro mámu a tátu, Kelly a Peteho

Prolog

Nebe je blankytně modré a Londýn se koupe v slunci. Je víkend a první teplý jarní den probudil město k životu, vytrhl ho ze zimního spánku a odvál šedivá těžká mračna, vlněné kabáty i zachmuřené výrazy. Panuje slavnostní nálada. Napříč metropolí lidé dolují ze skříní kratšasy a letní šaty, nazouvají žabky a usmívají se na sebe. Houpačky v parcích, které ještě včera zely prázdnotou, okupují výskající děti. Kavárny se roztékají na chodníky.

A v jednom malém koutě západního Londýna je hrstka ulic zaplavena žvýkačkově růžovými kvítky, luxusními butiky a turisty. To je Notting Hill. Od té doby, co ho proslavil ten film, jsou chodníky plné výletníků ověšených foťáky, mapami a suvenýry z proslulého tržiště na Portobello Road.

Mezi nimi kráčí žena v sepraných džínách a obyčejném bílém tričku, dlouhé vlasy má rozpuštěné a obličej napůl schovaný pod slamákem. Což je dobře, protože ta žena jsem já a dneska ráno jsem neměla čas se namalovat – vlastně si ani nepamatuju, kdy jsem *měla* ráno čas udělat i něco jiného než si jen pročísnout vlasy – takže jsou mi na nose vidět pihy a okolo očí se začínají rýsovat jemné vrásky.

Sakra, moje sluneční brýle! vzpomenu si najednou. Nechala jsem je doma. Mžourám ve slunci a zvažuju, že bych se pro ně vrátila do bytu, ale pak si uvědomím, že nemám čas. Už takhle jdu pozdě. Odemknu kolo, naskočím na něj a začnu se proplétat davy. Ve vzduchu visí vůně třešňových květů a espressa, je slyšet taxíky, klábosení, kakofonii cizích přízvuků. Jak jedu kolem, je to jako ladit rádio: francouzština, ruština, němčina, americká angličtina...

Pomalu se prodírám nákupní ulicí Westbourne Grove. Kdysi dávno bych tudy prosvištěla ve svém starém broukovi, ale to bylo předtím, než provoz tolik zhoustl, nemluvě o turistech, kteří přecházejí ulici a vždycky se u toho rozhlížejí na špatnou stranu.

„Hej, koukej na cestu!“ brzdím prudce a jen taktak míjím mladou Japonku, která mi vběhla do cesty, aby si něco vyfotila.

Od chvíle, kdy jsem se sem přestěhovala, se toho tolik změnilo. Jak dlouho už to vlastně je? Deset let? Ne... ještě déle... Bylo to v roce 1999, krátce poté, co natočili ten film. Tehdy to bylo vůbec poprvé, co se lidé dozvěděli o knihkupectví s cestopisy nebo modrých dveřích, a člověka pořád na ulici zastavovali a ptali se, kde bydlí Hugh Grant (nebydlí tady, ale v Chelsea, a ony slavné dveře jsou dnes natřeny načerno, aby na ně lidé neklepali).

Bylo to předtím, než zmizela poslední umaštěná lžička a na její místo přišla nóbl restaurace. Předtím, než se tu rozmnožily luxusní butiky s oblečením, které si nemůžeš dovolit. Předtím, než člověk musel vyhrát v loterii, aby si tu mohl koupit dům. Koukám na domy zdobené sloupovím, všímám si, jak se sluneční světlo odráží od hladkého bílého štku, který připomíná polevu na dortu, a myslím na svůj maličký byteček. Zbožňuju ho, ale je velký asi tak jako poštovní známka. Do jednoho z těchtohle honosných paláců by se vešel aspoň desetkrát.

A i přesto přese všechno si nedovedu představit, že bych bydlela někde jinde. Žiju tady tak dlouho, že dnes už mi Notting Hill koluje v žilách. Tady jsem dospěla.

Tady jsem se zamilovala.

Při té vzpomínce se usměju. Páni, to je tak dávno. V minulém tisíciletí... předtím, než jsem poznala Sama nebo Charlieho... než jsem vůbec věděla, že tohle místo existuje... před vším...

Stejně jako paprsky na mém kole, myšlenky se mi roztočí pozpátku, zpátky do Bradfordu, kde na začátku příběhu stojím jen já se svým vyzábělým vipetem Tlust'ochem a deskami Toma Jonese.

Zpátky tam, kde to všechno začalo.

1

Co bys udělala, kdyby tě tvůj přítel požádal o ruku? Zavýskla ano, popadla prsten s diamantem a předplatila si časopis Nevěsta, nebo zpanikařila a koupila si jednosměrnou jízdenku do Mongolska? Delila neudělala ani jedno z toho. Koukala dolů na Lennyho, který svíral krabičku potaženou rudým sametem a balancoval na jednom kolenu na kuchyňském linu, a nic neříkala.

„Tak co mi odpovíš?“ naléhal na ni a přenesl váhu z jednoho kolene na druhé.

Delila se kousala do rtu.

„No tak, Dee, co ty na to?“

Delile se v hlavě promítla série svatebních výjevů: sněhově bílé šaty s tylovou krajkou a nabíranými rukávy, budova golfového klubu plná opilých obstarožních příbuzných, kteří hodují na masových rolkách a laciném šampaňském; strejda Stan se svou kapelou začíná hrát další kolo ptačího tance. A taky takhle maličkost: zbytek života s Lennym.

Delila sebou trhla. Ne že by Lennyho neměla ráda, ale byl to spíš zvyk než vášeň – jako když roky používáš stejné oční stíny, i když jejich barva ti už nesluší. Znala Lennyho od sedmnácti, kdy jí dával lekce řízení; po šesti měsících řazení a parkování pozadu dostala řidičák a ztratila panenství. Uběhlo deset let a ti dva jsou usazení v třípokojové polovině dvojdomku s okny v tudorovském stylu a zimní zahradou.

„Zapomeň na to.“

Delila se vrátila do reality.

„Cože?“

„Když se ke mně nechceš uvázat, tak to můžem zabalit.“

„Lenny... počkej.“

Lenny vstal, vtáhl břicho a narovnal se do své plné výšky sto sedmdesát jedna centimetrů. Měl pár kilo navíc (to kvůli závislosti na páli-

vém kuřeti z indického stánku s dvojitou porcí placiček) a svůj nakytný pas se snažil ukrýt v uniformě složené z pruhovaných ragbyových triček (límeček vždy zvednutý), bavlněných kalhot a takových těch bot, co vypadají jako bačkory a jsou určeny k jachtaření, ale vždycky je nosí chlápci, co vidí moře akorát tak během dvoutýdenní dovolené na Ibize.

„Jdu do hospody... nečekej na mě.“ Lenny otevřel dveře, pak se otočil a mrštil prstenem o stůl. Ten se odrazil o mikrovlnku a přistál v psí misce.

„Vem si ho, můžeš si ten krám nechat tak jako tak.“ Dveře se zabouchly.

Delila si povzdechla. Všichni si mysleli, že Lenny je super úlovek. Byl manažerem Šlofiků, velkého obchodu v Bradfordu, který se specializoval na borovicové postele, prošívání pelesti a obří matrace. Byl oblíbený v místní hospodě, a nedávno dokonce vyměnil svoje oprýskané Mini Metro za nejnovější Vauxhall. Co víc si holka může přát?

Vzrušení. Delila byla znuděná. Znuděná z Lennyho, znuděná z Bradfordu, znuděná ze života. Potřebovala nový, ale život bohužel není něco, co by našla přichystané v regálu v Marks & Spencer – i se zárukou, že to může donést zpátky a vyměnit, kdyby se jí to nelíbilo. A v tom byl ten problém. Delila chtěla svůj život změnit, ale neměla k tomu odvalu.

Necítila se tak vždycky. Vlastně jí to ani nepřipadalo tak dávno, co byla v sedmém nebi při pomyšlení, že se nastěhuje do Lennyho mizerného pronajatého bytu nad fast foodem na hlavní v Shipley, vesničce na okraji Bradfordu. Tehdy byla nešťastný teenager a hádala se s tátou a s jeho novou manželkou Sandrou, zákeřnou nevlastní matkou. Byla uprostřed maturitního ročníku a jen čekala na to, až bude moct zmizet na uměleckou školu. Což by zřejmě udělala, kdyby ji Lenny, se kterým chodila osmý měsíc, nevzal do nóbl italské restaurace a nad talířem tiramisu s extra porcí šlehačky jí nenavrhl, aby se k němu nastěhovala. V tu chvíli se všechny myšlenky na maturitu a kariéru vypařily. Delilu opojila romantika a představa, že unikne lamentující Sandře a tátovým přísným večerkám. Byla mladá a zrovna prožívala svou první lásku, které nesmělo nic stát v cestě.

Takže nedala na rady svých učitelů, kteří ji přemlouvali, aby zůstala ve škole a dodělala si maturitu, a vyměnila učebnice za práci servírky v motorestu, kde platili dvě libry za hodinu. Ve dne servírovala smažená jídla nadřeným řidičům kamionů, kteří plnili vzduch cigaretovým kouřem a sexuálními narážkami. Delila skrývala rozpaky, nestydatým vtipům se smála a radši počítala spropitné. Dálková řidiči byli velkorysí a ona si dýška od nich cenila. Díky němu mohla po nocích budovat z Lennyho ubohého bytu jejich společné hnízdečko lásky: vymalovat ho zářivými barvami, ověsit pečlivě vybranými obrázky a vybavit nábytkem z druhé ruky, který objevila v charitativních výprodejích a osmirkovala, až měla ruce celé rozbolavělé. Byl to její vlastní byteček a ona si vychutnávala tu příležitost udělat z něj opravdový domov.

Delila nikdy nebyla šťastnější. Jen když její nejlepší kamarádky zmizely na vysokou, trochu ji píchlo u srdce. Nejdřív si s pár holkami psala, ale brzy s nimi ztratila kontakt. Koneckonců s nimi neměla nic společného. Jejich životy se jí zdály tak dětinské – žily ze státních příspěvků, vstávaly na přednášky v poledne, opíjely se ve studentských podnicích a tahaly se každý týden s jiným klukem. Její život byl dospělácký: chodila do práce, platila nájem, vařila Lennymu velikánské mísy boloňských špaget nebo pekla masový koláč (jediná dvě jídla, která uměla), tiskla se k němu před malou černobílou přenosnou televizí, kterou dostali od jejího strejdy, a mávala improvizovanou anténou z ramínka, aby vylepšila obraz.

Ale někde cestou – Delila si nebyla jistá, jestli to bylo před tím, než se přestěhovali do nového domku, nebo potom, nebo co to vlastně způsobilo – se něco změnilo, nebo spíš ona sama se změnila a začala se cítit nespokojená. Prahla po něčem jiném. Nejdřív svoje pocity odbyla – prostě jen měla mizerný den. Jenže pak se z mizerného dne stal mizerný týden a z něj zase mizerný měsíc. A nuda se šířila jako nemoc, nakazila její vztah s Lennym, její domov, celý její život.

Delila přemýšlela o své každodenní rutině. Ano, nic jiného než rutina to nebylo. V osm zazvoní budík, dá si krátkou sprchu, sejde dolů a uvaří dvě vajíčka naměkko Lennymu, který je přilepený u ranního vysílání a ani neodvrátí oči od obrazovky, když odlupuje skořápku a chlebem nabírá vnitřek. Pomalu žvýká a u toho sleduje předpověď počasí. Ale takhle to nebylo vždycky. Dřív sedávali u snídaně spolu, při

mazání toastu se chichotali, dávali si marmeládové polibky a pod stolem se laškovně dotýkali nohama. Dnes může být Delila ráda, když z Lennyho vydoluje aspoň zabručení, protože ten se nehne, dokud dětinská znělka neohlásí konec pořadu. Tu si Lenny zabrouká společně s televizí, utře si pusu, zvedne se z pohovky, urovná si kravatu – dovede být marnivý, i když o to, jak vypadá pod oblečením, se nestará – a konečně spokojený křikne: „Pa pa, zlato! Uvidíme se večer!“ popadne svoji staromódní elastickou bundu z roku 1987 a zamíří dolů po příjezdové cestě. Pořád ještě si brouká tu hroznou znělku.

Delila uklidí talíře a připraví se na další den v restauraci, kde momentálně pracuje. Vyzunkne dva šálky silného instantního kafe bez mléka, prohrabe se stovkou punčoch a u toho nadává na svoji neschopnost ty potrhání vyhodit. Schovává je kvůli pochybnému přesvědčení, že by se jednoho dne mohly hodit: „Budu je nosit pod dlouhými šaty.“ (*Jakými dlouhými šaty?*) nebo „V zimě pod džíny budou perfektní.“ (*Kdo proboha nosí punčochy pod džínami? Kromě žen, které rády kombinují tělové punčochy s kalhotami-rourami a pracují v prádelnách.*) Konečně vydoluje vzadu v šuplíku vklíněný jeden použitelný pár, hodí na sebe číšnickou uniformu, pohládí šestiletého vipeta Tlust'ocha, který jí slízne tvářenku a přitom jí na tváři zanechá aroma psího dechu, a odejde z domu deset minut po desáté. Mělo by to být přesně v deset, ale Delila má vždycky deset minut zpoždění, a to i když zkusí o deset minut dřív vstát. Což znamená, že musí utíkat na autobus č. 636, který zrovna vyjíždí z konečné, ale vždycky ho stihne a posadí se na vysoké sedadlo nad koly – tam, kde člověku na nohy fouká teplý vzduch z větráku.

Autobus pomalu míří do centra Bradfordu a Delila, usazená na oranžovočerné kostkované sedačce, se opře o okénko a listuje v časopise. Když od něj sem tam zvedne oči, zahlédne zástupy nevrlych důchodců, mladé Asiátky v sáří v zářivých barvách, matky zápasící s batolaty, s kočárky a naditými nákupními taškami, jak se snaží nastoupit. Delila je zasmušile pozoruje, ženy na prahu třicítky, uštvané a s nešťastným výrazem, a přemítá, jestli bude za pár let jednou z nich. Je tohle její budoucnost? Dvojitý kočár a výpravy do obchodu s dětskými potřebami?

V L'Escargot na ni čeká Pascal, *maitre d'*, pohupuje se na zvýšených podpatcích naleštěných bot, hubenou hlavu ve tvaru buráku naklání ze

strany na stranu jako andulka a dlouhými upravenými nehty poklepává na hodinky. Delila jako obvykle neupřímně zamumlá omluvu, popadne svou nabíranou bílou zástěru – ubohý pokus vedení vylákat na poledních strážnických tučné spropitné – a začne potahovat stoly bílými plátnými ubrusy a připínat na ně papírová prostírání. Na její směnu připadají obědy nalíznutých byznysmenů, a tak servíruje stejky *au poivre*, které ucpávají tepny a plavou v hustých mastných omáčkách, bagetky, vrchovaté stříbrné misky s kudrlinkami másla plného cholesterolu, a nalévá veliké sklenice těžkého červeného vína, aby to všechno měli čím spláchnout. Nikdo ze zákazníků nemá ani ponětí, že to všechno pochází z mražených polotovarů. V sladké nevědomosti pijí hlubokými doušky, mlaskají, povolují opasky a límce, otírají čela bílými naškrobenými ubrousky, zapalují doutníky a zvučně se řehtají tomu nepřijemnému chlápku z finančního oddělení nebo velikosti poprsí nové sekretářky.

Delila v L'Escargot pracovala necelý rok. Byl součástí jednoho z těch řetězců, co se tváří, že nabízejí tradiční domácí francouzskou kuchyni, platí lépe než většina jiných restaurací a jejich zákazníci patří k těm méně nepřijemným. Byly to snadno vydělané peníze. Zvláště od té doby, co se Delila s pomocí Matta naučila za barem šidit drinky. Ne že by jako servírka pracovala ráda, ale co jiného mohla dělat? Zkoušela vypomáhat po kancelářích, ale její psaní na klávesnici za nic nestálo a celodenní sezení za stolem nenáviděla. Vždycky, když se snažila přepínat telefonické hovory, povedlo se jí je odpojit, a se složitými počítačovými programy se akorát trápila. Jednou si pohrávala s myšlenkou, že by si dodělala maturitu a možná se i pokusila dostat na vysokou, jako to plánovala předtím, než poznala Lennyho, ale tuhle představu brzy vzdala. Nemohla by si to dovolit – trvalo by to roky a její plat potřebovali – a vůbec, Lenny měl nejspíš pravdu. Říkal, že to je naivní sen – kdo kdy slyšel o tom, že by někdo v Shipley udělal kariéru navrhováním interiérů? Něčím takovým se zabývají naduté celebrity v televizi, ne lidé jako ona.

Delila sebrala prsten a v dřezu ho opláchla. Pod novými světly z Ikey se zatřpytil: safír obklopený malými diamanty – zásnubní prsten princezny Diany. Pokušení bylo příliš silné. Tím, že si ho zkusí, přece nic

nezkazí, a tak si ho Delila nasunula na prst. Zavrtěla rukou před zrcadlem a zkusila vznešeně zamávat, jako to dělají členové královské rodiny.

Její odraz jí zamával zpátky: sedmadvacítka v sepraných džínách Wranglers a v tričce z dětského oddělení GAP, s dlouhými, krepátými kaštanovými vlasy a houfem světlých pih na drobném nose – tak trochu pršáku. Naklonila se blíž k zrcadlu a zírala na sebe. Nevypadala jako materiál na manželku. Každopádně ne na Lennyho manželku.

„Co to dělám?“ zamumlala. Takhle holku vlákají do kostela a na příštích třicet let provdají za toho nepravého. Delila se pokusila prsten sundat. Nešlo to.

„Do háje,“ zaklela a zběsile prstenem zaškubala. Ani se nehnul. Delila popadla flašku jaru a štědře si jím postříkala ruku. Pěkně napěnil, ale prsten nepovolil – místo něj se uvolnil jeden z „diamantů“ a bleskurychle se skutálel rovnou do výlevky.

Delila, obvykle pohodářka s velkým P, znervózněla – její prst začínal nepřírozeně fialovět. Co když ten prsten už nepůjde sundat? Co když jí budou muset useknout prst? Co když... Delile vyschlo v puse. Hlavou jí probleskla bizarní myšlenka: Co když je tohle Lennyho geniální plán, jak ji připravit o prsteníček? Když už se s ní nemůže oženit on, tak ani nikdo jiný! Delila tuhle variantu vzápětí zavrhla. Z televizních pořadů šlo Lennymu spíš hádání písmen při *Kole štěstí* než vědomostní soutěže. Dělal mu problém zapojit video, natož zosnovat plán, aby zůstala na ocet. Delila uvažovala. S prstem nafouknutým jako balon nemohla řídit, takže měla dvě možnosti: počkat, až se vrátí Lenny – po zavíračce, opilý a k ničemu – nebo zavolat sanitku. Podívala se na svou levou ruku. Prst se začínal podobat nosu strejdy Stana: vypadal jako fialová bambule. Nedalo se nic jiného dělat. Zoufale vytočila 112.

2

Během několika minut bylo slyšet slabou sirénu. Delila vyhlédla skrz rozviklané sklo na verandě. Siréna zesílila – trapně zesílila – a pak už Delila rozeznala blížící se sanitku a blikající modré světlo. Sousedí z toho budou mít Vánoce, pomyslela si, když si povšimla zachvívajících se záclon a paní Bennetové z čísla 42, jak stojí v chlupatých bačkorách a prošívaném růžovém županu na zápraží. Sanitka se zaskřípěním zabrzdila. Delila otevřela vchodové dveře. Dva muži ve svítivě zelených kombinézách k ní běželi po příjezdové cestě. „Delila Holdsworthová?“ vyštěkl ten s knírem a byl evidentně našťvaný, že se Delila nesvíjí v bolestech na zemi.

„To jsem já... podívejte.“ Delila pozvedla svůj prst, který se mezitím zdvojnásobil a připomínal menší kořenovou zeleninu. „Ten prsten nejde sundat, byl to můj zásnubní, ale já se nechtěla zasnoubit, jen jsem si ho chtěla vyzkoušet, celý se třpytil a...“ Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Hlas se jí vytratil, zatímco ji urychleně šoupli dozadu do sanitky.

O patnáct nervydrásajících minut a několikero skřípění pneumatik později dorazila Delila do bradfordské všeobecné nemocnice, kde ji bryskně příkurtovali ke kolečkovému křeslu a obratně navezli do kabinky pastelových barev, kde ji přivítala hřmotná sestra ve zdravotních pantoflích a zástěře: sestra Hamishová.

„Žena, dvacet sedm, prsten omezuje průvod krve do prsteníčku levé ruky, je třeba ustříhnout.“ Sestra Hamishová četla ze svých poznámek zpěvavým hlasem připomínajícím Miss Jean Brodie. Vzhledla a Delile, která před ní seděla se zarudlýma očima, věnovala zářivý úsměv.

Delila si připadala jako oběť nějakého spiknutí. Jak se na ni všichni tihle lidé usmívají a přikyvují, jsou tak veselí – možná to Lenny opravdu celé naplánoval, a dokonce i podplatil nemocniční personál. Ovládla se. Byla přecitlivělá.

Sestra Hamishová se chopila nablýskaných miniaturních kleštiček a bez okolků Delilu popadla za nafouknutý prst. Delila ten pohled nesnesla a volnou rukou si zakryla obličej. Uslyšela náhlé cvaknutí a ucítila bodnutí následované podivným brněním. Jeden po druhém zakroutila prsty, prvním, druhým, třetím, čtvrtým, pátým – všechny byly na svém místě a vcelku. Vykoukla skrz prsty pravé ruky a pozvedla levou. Zmutovaný prst má ještě život před sebou. Delilu nečeká předčasné staropenství.

Vstala, ze samé úlevy se jí trochu motala hlava, a odtáhla závěs. „Asi bych už měla jít.“

„Nezapomněla jste na něco?“ Sestra Hamishová jí podala poničený prsten.

„No jo.“ Delila se přinutila k úsměvu. „Ten prsten.“ Urychleně si ho nacpala do kapsy kabátu a vrhla se ke dveřím.

„Nezapomeňte se odepsat na recepci.“

Delila se ušklíbla. Noční můra byla skoro u konce.

Lokty si prorazila cestu na začátek fronty. „Potřebuju se odepsat,“ zabručela směrem k odhodlaně se mračící osobě v křiklavě růžovém svetru za přepážkou. Úsměvy zřejmě patřily jen k uniformám a ne k mohérovým svetrům ohavných barev.

„Promiňte, myslím, že jsem byl před Vámi.“ ozval se za Delilou mužský hlas s podtónem Pierce Brosnana. Delila se v podráždění kousla do rtu. To poslední, co potřebovala, byl nějaký chytrák, co se bude tláčit dopředu. Otočila se, připravená mu dát co proto. „Omlouvám se, ale zrovna natáčíme autentické dokumentární drama a musím zajistit nějaké další osvětlení.“

Delila svůj plán přehodnotila. Před ní stál dar od boha. Čokoládově hnědé vlasy a blankytně modré oči zabalené ve sto osmdesáti osmi centimetrech upnutého černého trika a sepraných levisek. Dar se usmál a podal jí ruku. „Jsem Charlie Mendes, asistent produkce u LLB – Living London Productions.“

Delila se mátožně usmála, zatímco v duchu křičela jednu nadávku za druhou. Jakto, že vždycky, když potkala nějakého sexy chlápka, byla zaručeně neupravená: prasečí očka, skvrny na tváři, brada plná bedárů bez vrstvy korektoru?

Nikdy tenhle ohrožený druh nepotkala poté, co strávila tři hodiny s taštičkou na líčidla, kartáčem na vlasy a láškou vlasového séra. Vždycky to bylo až poté, co jí její zhušťující řasenka utvořila na tváři zatvrdlé potůčky a proměnila ji tak v dvojníka Alice Coopera.

Delila se zhluboka nadechla a potřásla mu rukou. „Ahoj, já jsem Delila.“

„Jako ta v Bibli?“ zeptal se Charlie a u toho zavrtal svůj sexy pohled do jejích krví podlitých očí.

„Jako v té písničce Toma Jonese. Máma byla velká fanyнка.“ Zavrtala ruce do kapes a cítila, jak se červená.

Charlie se zazubil. „To nic, moje máma zbožňovala Engelberta Humperdincka, ale tátovy rojalistické tendence našťěstí zvítězily a tak je ze mě Charles.“

Delila se rozesmála. Charlie byl sympaták. Sympaták a sexy – u chlapa neobvyklá kombinace.

„Ty bydlíš někde tady poblíž?“ zadíval se na ni upřeně.

„Ehm, jo, pár kiláků odtud. Měla jsem nehodu a musela se tu stavít, aby se na mě mrkli doktoři.“ Najednou si uvědomila, že je pátek večer a ona stojí uprostřed pohotovosti a vykládá o sobě cizímu člověku, a zmlkla. Nemohla si pomoci, na Charliem bylo něco magnetického. Něco, co jí nedovolovalo se od zeleně vykachlňované nemocniční podlahy odlepit.

„Vážně?“ Charlie zkrabatil opálené čelo a vypadal starostlivě. „Co se stalo?“

„Ale, nic vážného. Jen jsem si vymkla zápěstí.“ Delila samu sebe překvapila. Proč mu neřekla pravdu? Proč mu neřekla o nehodě se zásnubním prstenem? Zachytila jeho pohled a prudce se nadechla. Proto mu o tom neřekla. Protože byl božský a ona z něj byla úplně uvařená. Tváře jí hořely. Jakoby její libido bůhví kolik let spalo a teď přišel pohádkový princ Charlie a probudil ho. Delila nechtěla, aby věděl o prstenu nebo Lennym. Chtěla, aby si myslel, že je nezadaná. Nezadaná a k mání.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, v pohodě.“ Delila polkla a snažila se skrýt bouřící hormony. Charlie na ni upřeně hleděl, vážně na ni zíral a kdyby nevypadala tak příšerně a on tak úchvatně, přísahala by, že se mu líbí. Panebože, co ji

to napadá? Už je s Lennym tak dlouho, že ani neví, jak číst signály. Charliemu se nelíbí. Nemůže se mu líbit. *Nebo ano?*

Zíral na ni dál. Fascinovaná Delila mu to oplácela. Upřeně se mu zahleděla do velkých černých panenek a přála si o něm vědět víc. Určitě bydlel v trendy bytě, v trendy části Londýna, a žil trendy život plný úžasných klubů a úžasných přátel. Nejedl vajíčka naměkko a nekoukal na ranní telku a netrúvil večery s kámoši v hospodě. Neřídil Vauxhall Cavalier a nenesil ragbyová trička. A rozhodně nebyl nudný.

„Říkal jsi, že tu filmuješ?“ vysoukala ze sebe a snažila se znít cool, asi jako kdyby potkávat asistenta televizní produkce byla každodenní záležitost, i když ve skutečnosti to bylo stejně vzácné jako vyhrát v tombole nebo zjistit, že vaše zavazadla jsou na letištním pásu první. Stane se vám to jednou za život.

„Jo, dáváme dohromady dokument o skutečných pohotovostech. Tady v Bradfordu jsme jen dneska a pak se přesuneme do Birminghamu.

Najednou to Delile docvaklo. Proto vypadal nemocniční personál tak nezvykle vesele. *Dokument*. Všechno jí teď dávalo smysl. Být v televizi je silnější než cokoli, co se dá šňupat, hulit nebo bouchnout – zamiřte na někoho kameru a voilà! Jako zázrakem se z naprduného hulváta stane vytlemený idiot.

„Hele, měl bych běžet. Přivezli nějakého opilce se zlomeným kotníkem a musím nastavit kamery.“

Delilin žaludek udělal kotrmelec. Odchází. Nejvíc sexy chlap, co se kdy objevil severně od Londýna, se co nevidět vypaří.

Snažila se vypadat cool. „Jasně, taky bych měla běžet.“

„Máš sraz s kamarády?“

„Jo, jdeme do jednoho suprového nového klubu v Leedsu,“ zalhala Delila nepřesvědčivě.

„Chodíš do klubů často?“ usmál se na ni, jako kdyby oba patřili do exkluzivního klubu, který má pouze dva členy – Charlieho a Delilu.

„Dá se to tak říct...“ *Často?* Jediný klub, do kterého za poslední rok a půl vkročila, byl golfový klub, kde se svou kapelou hrál strejda Stan. Nechtěla ale, aby si Charlie myslel, že je úplně mimo.

„Zajdeš taky někdy do klubů v Londýně?“ Naklonil hlavu na stranu a povytáhl obočí. Delila si připadala jako ve snách. Možná si to špatně vykládala, ale vypadal skoro jako by v to doufal.

„Ehm, ne, ale ráda bych.“

„Hele,“ Charlie sáhnul do zadní kapsy kalhot, „tady je moje vizitka. Když se někdy dostaneš do Londýna, ozvi se. Vezmu tě na super místa.“ Mrknul na ni. „A pak si to můžem dopovědět.“

Delila si od něj vizitku vzala. Přejela palcem přes drahé vypouklé písmo (rozhodně ne produkt takových těch budek „Navrhněte si svoji vizitku“, které najdete na vlakových a autobusových nádražích). „Díky,“ vykoktala. Dát dohromady větu je problém, když vám tenké střevo tancuje irské tance. „Možná tě vezmu za slovo.“

„Jen do toho.“ Charlie se usmál svým nádherným pokřiveným úsměvem a otočil se k recepci, která, doufajíc, že se dostane do televize, se najednou křenila jako kočka z *Alenky v říši divů*.

Delila se vznášela směrem k východu.

„Ještě se uvidíme, Delilo!“

Ano prosím, pomyslela si a začala zase dýchat. Během jejich rozhovoru už se v duchu sbalila a nastěhovala do jeho minimalistického loftu v Soho jako vystřiženého z *Elle Decoration*. Teď se viděla, jak ve spodním prádle od Calvina Kleina strouhá parmezán a do váz ve tvaru zkumavek umísťuje kopretiny. Jak žije život, který si vysnila, když v autobuse cestou do práce četla ty lesklé časopisy. A pak tu samozřejmě byl Charlie. Úžasný Charlie, co pracuje v televizi a večery tráví v trendy klubech, ne před obrazovkou s pálivými kuřecími kousky nebo zavěšený na baru s půllitrem a škvarky. Charlie byl boží a vtipný a na čele měl napsáno SEXY PARCHANT. Delila si obvykle nepředstavovala sex s muži, které zrovna potkala, ale Charlie byl jiný. Delila si byla jistá, že bude stejně fantastický i pod peřinou, a ráda by si to ověřila. Sex s Lennym dávno pozbyl nadšení i četnost. Stal se z něj úkol, který se plnil jednou měsíčně stejně jako odmrazování ledničky. Nebylo pochyb, že sexuální dovednosti Charlieho Mendese zahrnovaly víc než trochu kroucení bradavkami a pět minut šmátrání v jejích kalhotkách.

Delila se otočila a zamávala. Během toho jí z kapsy vypadl prsten a skutálel se do kanálu, kde smutně zacinkal a zmizel. Najednou se jí obličej roztáhl do úsměvu. No a co? Ztratila prsten, ale konečně našla odvahu.

3

Byla sobota a L'Escargot byl narvaný hladovými davy, které si dávaly pauzu od utrácení svých výplat v obchodním centru. O sobotách byl vždycky šrumeč. V pátek byla výplata a místo obvyklého mekáče si lidé rádi dopřáli prvotřídní oběd v nóbl restauraci. Tuhle sobotu bohužel chyběl personál a Pascal přešlapoval z jednoho zvýšeného podpatku na druhý, klel a štěkal na to málo personálu, co měl. Totiž na Delilu, která chodila sem a tam jako omámená, pletla objednávky, upouštěla příbory, zapomínala nápoje. Nemohla proti tomu nic dělat. Její mysl byla jinde – s Charliem. Od předchozího večera nedokázala myslet na nic jiného – jeho světle modré oči, sexy pokřivený úsměv, nenucené pozvání, ať se mu ozve, až bude v Londýně.

Mezi jednotlivými chody se před Pascalovou špatnou náladou schovávala v šatně, kde popadla peněženku a zamkla se na dámských záchodcích. V sedě na studeném prkýnku vytáhla Charlieho vizitku, přejela prsty po písmenech a četla: *Charlie Mendes, LLB Productions, 163 Kensington Villas Road, Notting Hill, London W11*, a číslice jeho telefonních čísel, jenom aby se přesvědčila, že byl skutečný, že doopravdy existoval a nebyl jen výplodem její bujné fantazie. V tuhle chvíli nejspíš natáčel v Birminghamu. Zajímalo by ji, jestli myslí i on na ni. Předešlý večer byla odhodlaná všechno změnit, snila o tom, že opustí Lennyho a následuje Charlieho do Londýna. Ale to bylo ve chvíli, kdy její rozum ustoupil šílícím hormonům. Teď, v ostrém světle záchodků, začala pochybovat. Byl to šílený nápad. No ne?

„Delilo, jsi tam?“ Amy, jedna ze servírek, zatukala na dveře.

„Jo, proč?“ Delila urychleně zasunula Charlieho vizitku zpátky do peněženky a zarachotila držákem na toaleták, aby svému alibi dodala na věrohodnosti.

„Pascal šlí, hledá tě.“

Delila podrážděně zamumlala: „Řekni mu, ať jde někam.“

Amy byla v šoku. Bylo jí sedmnáct, tohle bylo její první zaměstnání a k Pascalovi se chovala jako k řediteli školy, dokonce ho oslovovala pane. „To nemůžu,“ zalapala po dechu, celá vyplašená. Myslela to Delila vážně?

Delila si utrápeně povzdechla. „No jo, tak mu řekni, že za minutku jsem tam.“ Zůstala sedět na prkýnku. Nechtělo se jí hýbat. Poslouchala Amy, jak vděčně odcupitala lítačkami. Delila si vyzula boty a opřela hlavu o stěnu kabinky. Topení hrálo naplno a na záchodech bylo příjemně teploučko. Bylo to tu cítit směsí bělidla a osvěžovače vzduchu. Delila ospale zavřela oči a myslela na Charlieho. Vtipného, milého, sexy Charlieho. Jeho obrázek ostře kontrastoval s obrázkem Lennyho, který se vrátil z hospody o půlnoci, ožralý a nevrlý. Vzbudil ji, když vevrávoral do ložnice, rozsvítil světlo a svalil se na postel. Smrděl pivem Tetley's a česnekovým naan chlebem. Chvilí ho pozorovala, jak s otevřenou pusou mohutně chrápe. Pak ze skříně vytáhla polštář a peřinu a zbytek noci strávila na nepohodlném lůžku v prázdném pokoji. Když ráno odcházela do práce, ještě spal.

Hlava jí začala padat a už už klímbala, když se její tělo s trhnutím probralo. Otevřela oči a přinutila se vstát – jestli tu bude sedět dál, opravdu dostane padáka. Spláchla záchod, vynořila se z kabinky a upřeně zírala na svůj odraz v zrcadle, kruhy pod očima nemilosrdně osvětlené žárovkou přímo nad hlavou. Pohled jí oplatila opotřebovaná sedmadvacítka v přihloupilé číšnícké uniformě. Delila se zakabonila. Ani v lepších časech nebyla ze svého vzhledu nadšená, ale teď se jí zamlouval ještě méně.

Svázala si vlasy do culíku, zašmátrala v útrobách svého batohu a nanasla si na víčka o něco víc černé tužky. Pascal nesnášel, když servírky nosily mejkap. Prima, pomyslela si, a se zlomyslným úsměvem přikreslila do obou vnějších koutků dvě drobné černé kudrlinky. Už tak na ni byl našťvaný a tohle ho popudí ještě víc. Už měla plné zuby Pascalova poroučení, plné zuby pitomého pinglování. Zachmuřeně si uhladila nabíranou zástěru. Vážně měla sto chutí mu říct, ať si tu práci strčí do kachního zadku à l'orange.